

Arrest

nr. 276 599 van 26 augustus 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13/C.1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige zoon X, die verklaren allen van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2022 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 maart 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. ELGAZI, die *loco* advocaat A. FADILI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De moeder van de minderjarige Y. B. N. (hierna: verzoeker) dient op 22 september 2021 een aanvraag tot vestiging in, in functie van haar Belgische zus H. M, voor verzoeker. Op 1 maart 2022 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 20:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.009 2021 werd ingediend door:

Naam: B. N.
Voorna(a)m(en): Y.
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (...) 2019
Geboorteplaats Antwerpen
Identificatienummer in het Rijksregister: xxx
Verklaart te verblijven te: (...) 2020 ANTWERPEN

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 22 09.2021 gezinshereniging aan met zijn tante, zijnde H, M, van Belgische nationaliteit, met rijksregisternummer xxx.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie';

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.*

Betrokkene maakte volgende bewijsstukken over:

- *Paspoort Marokko (...) afgeleverd op het consulaat van Marokko te Antwerpen geldig van 24.09.2021 tot 24.09.2024*

Verder werden in het kader van deze aanvraag gezinshereniging de documenten voorgelegd welke ook werden voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 22.09.2021 op naam van HN, moeder van betrokkene.

De aanvraag gezinshereniging van HN werd geweigerd gezien uit het geheel van de voorgelegde stukken niet blijkt dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie. Evenmin kan blijken dat zij zou deel heeft uitgemaakt van het gezin van referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

De door mevrouw H. voorgelegde stukken hebben betrekking op haar situatie na haar aankomst in België en volstaan bijgevolg niet om aan te tonen dat zij in het land van herkomst onvermogen was en ten laste was van de referentiepersoon.

Verder maakte de moeder van betrokkene stukken over waaruit zou moeten blijken dat zij gedurende een korte periode op hetzelfde adres zou verbleven hebben als de referentiepersoon. Voor zover deze documenten als begin van bewijs van samenwonen dienen aanvaard te worden, dient opgemerkt te worden dat, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980, het wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de referentiepersoon (buiten een korte periode tussen 15.02.2018 en 17.01.2019) sedert 28.10.2003 in België woont.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dus niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er betrokkenes aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt zijn/haar aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt betrokkene aan zijn/haar dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert twee middelen aan;

"- de schending van de materiële motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in combinatie met het redelijkheidsbeginsel;*
- Schending van de artikelen 47/1, 47/2 en 47/3 van de Vreemdelingenwet;*
- Schending van artikel 58 van het vreemdelingenbesluit.*

Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing.

1. Theoretische beschouwing

7. - De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf dienen te worden weergegeven.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen (29 juli 1991) stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen dienen te worden opgenomen. Verder dient de motivering afdoende te zijn.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door de motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Dat verzoekende partij zich ervan bewust is dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de verwerende partij.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of verwerende partij als administratieve overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.S. nr. 101.624, 7 december 2001).

2. Concrete toepassing

8. - Verzoeker stelt vast dat verwerende partij in haar beslissing kennelijk niet betwist dat verzoeker samen met zijn moeder, zijnde NH, minstens in de periode tussen 18.02.2018 en 17.01.2019, deel hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst, te weten in NEDERLAND.

Dit is geenszins een korte periode. Een dergelijke kwalificatie geven aan een duur is slechts van subjectieve aard. Dit feitelijk gegeven wordt bovendien nog eens aangetoond door bewijskrachtige stukken afgeleverd door de Nederlandse overheid.

Bijgevolg voldoet verzoeker aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 47/1, 2° Vw.: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie,...'

9.-In de veronderstelling dat de Raad de mening is toegedaan dat verzoeker en diens moeder niet zou hebben aangetoond dat zij deel hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon, dan nog voldoet verzoeker aan alle voorwaarden van het 'ten laste zijn'.

Dat de moeder van verzoeker als wettelijke vertegenwoordiger op datum van 22 september 2021 voor verzoeker een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 47/1, 2° Vw. heeft ingediend, waarbij zij tijdig alle gevraagde stukken hebben voorgelegd, hetgeen ook niet wordt betwist door verwerende partij. Dat conform artikel 47/1, 2° Vw. als andere familieleden van een Unieburger worden beschouwd, de niet in artikel 40bis, §2 Vw. bedoelde familieleden die in het land van herkomst ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger.

Dat de bestreden beslissing ten onrechte het volgende stelt:

"De aanvraag gezinshereniging van HN werd geweigerd gezien uit het geheel van de voorgelegde stukken niet blijkt dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie. Evenmin kan blijken dat zij zou deel heeft uitgemaakt van het gezin van referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

De door mevrouw H. voorgelegde stukken hebben betrekking op haar situatie na haar aankomst in België en volstaan bijgevolg niet om aan te tonen dat zij in het land van herkomst onvermogen was en ten laste was van de referentiepersoon.

Verder maakte de moeder van betrokkene stukken over waaruit zou moeten blijken dat zij gedurende een korte periode op hetzelfde adres zou verbleven hebben als de referentiepersoon.

Voor zover deze documenten als begin van bewijs van samenwoning dienen aanvaard te worden, dient opgemerkt te worden dat, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, het wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de referentiepersoon (buiten een korte periode tussen 15.02.2018 en 17.01.2019) sedert 28.10.2003 in België woont."

In casu blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing het begrip "ten laste" beperkend wordt geïnterpreteerd.

Dat het "ten laste zijn" een feitenkwestie is en op alle mogelijke manieren mag bewezen worden en dat het moet gaan om een echte, structurele afhankelijkheid, hetgeen in casu uit het geheel der omstandigheden blijkt.

Verwerende partij stelt in de bestreden ten onrechte het volgende:

- *Dat niet zou blijken dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon;*
- *Dat de attesten die de onvermogenheid van de moeder van verzoeker staven betrekking hebben op de periode na de komst van naar België;*
- *Dat de moeder van verzoeker niet onmiddellijk heeft samengewoond met de referentiepersoon nadat zij van het land van herkomst is gekomen.*

Dat de moeder van verzoeker, zijnde de wettelijke vertegenwoordiger, verschillende stukken heeft bijgebracht zoals diverse geldstortingen, diverse brieven gericht aan de moeder en de referentiepersoon, waaruit duidelijk blijkt dat zij een afhankelijkheidsverhouding heeft met haar zus.

De stukken tonen overigens aan dat de moeder van verzoeker reeds enige tijd materieel en financieel afhankelijk was en nog steeds is van haar zus. Hieruit blijkt duidelijk dat referentiepersoon geld stortte naar de moeder van verzoeker om in haar basisbehoeftes te voorzien.

Volgens verwerende partij zijn de financiële stortingen aan de moeder van verzoeker bovendien op zich onvoldoende om te kunnen besluiten dat zij ten laste is van haar zus.

Hoewel deze financiële stortingen alleen op zich mogelijks niet voldoende zouden zijn, kan verwerende partij moeilijk ontkennen dat wanneer zij alle voorgebrachte stukken in zijn geheel zou onderzoeken en lezen, met een zekere waarschijnlijkheid zal vaststellen dat de moeder van verzoeker wel degelijk afhankelijk is van de referentiepersoon.

Voor verzoekende partij is het niet duidelijk waarom al deze elementen in zijn geheel in concreto niet voldoende aantonen dat hij financieel ten laste was en thans nog steeds is van zijn tante die hem materieel ondersteund.

Verwerende partij betwist niet dat verzoeker en diens moeder samenwoonde met de referentiepersoon, zowel in Nederland, als in België, waardoor de Belgische tante Mina ook instond voor alle onkosten zoals het huur, de vaste kosten, de boodschappen...

Het feit dat verzoeker, diens moeder én de referentiepersoon onder één en dezelfde dak wonen, toont op zich aan dat zij minstens kosten delend samenwonen, om maar niet te zeggen dat de referentiepersoon uitsluitend alle lasten op zich neemt en hieruit eveneens het 'ten laste zijn' dient te worden afgeleid.

Dat naast de geldstortingen de referentiepersoon volledig instond voor alle vaste kosten van het gezin van verzoeker.

Dat uit de overgemaakte stukken blijkt dat de moeder van verzoeker niet over een eigen inkomen beschikt en dat de Belgische tante instaat voor de kosten en dat hieruit voortvloeit dat hij ten laste is van zijn tante en minstens deel uitmaakt van haar gezin.

Dat uit de voorgelegde stukken duidelijk blijkt dat de referentiepersoon de moeder van verzoeker en hemzelf ten laste heeft genomen, en thans nog steeds. Niettegenstaande de door de moeder van verzoeker bijgebrachte geldstortingen, heeft de moeder van verzoeker nog verschillende stukken bijgebracht waaruit de tenlasteneming blijkt.

Verzoeker heeft voldaan aan alle voorwaarden die de Vreemdelingenwet in zijn situatie heeft opgelegd. Wanneer verwerende partij beweert dat verzoeker niet afdoende zou hebben aangetoond te hebben voldaan aan de voorwaarden, heeft zij nagelaten dit te motiveren.

De motivering is hier bijgevolg gebrekkig en schendt het motiveringsbeginsel omdat verwerende partij niet afdoende specificeert waarom er geen rekening gehouden kan worden met de voorgelegde bewijzen i.v.m. de geldstortingen ten behoeve van het gezin van verzoekende partij. Alsook waarom het niet structureel en oprecht van aard zou zijn.

De bestreden beslissing verwijst evenwel naar de voorgelegde stukken door een opsomming te maken van de stukken, maar de stukken worden op een gebrekkige of onvoldoende manier gemotiveerd.

Het komt verzoeker voor dat de bewijswaarde van de voorgelegde stukken werden miskent door de verwerende partij, zodat deze laatste haar motiveringsplicht geschonden heeft.

10.-Echter brengt de moeder van verzoeker niet louter stortingsbewijzen voor, maar eveneens andere attesten, waaronder attesten uitgaande van de Marokkaanse overheid waaruit blijkt dat moeder van verzoeker over geen inkomsten of vermogen beschikt in het land van herkomst.

De moeder van verzoeker heeft tijdens de aanvraag van verzoeker verschillende attesten voorgelegd: certificat de non travail' dd. (...). dd. 08.01.2020; attestation de revenu' n° (...) dd. 09.01.2020; attestation de non-imposition a la TH-TSC' n° (...) dd. 09.01.2020; registre du commerce - certificat négatif n° (...) dd. 09.01.2020; attestation de non-imposition a la TH-TSC' n° (...) dd. 05.04.2021; attestation de revenu' n° (...) dd. 05.04.2021.'

Verwerende partij geeft in de bestreden beslissing geen enkele indicatie van welke andere documenten er dienen te worden bijgebracht om aan te tonen dat de moeder van verzoeker over geen enkele inkomsten beschikt in Marokko. Het is voor de moeder van verzoeker ónmogelijk om aan te tonen dat zij geen andere inkomsten heeft. Het attest moet dan ook aanvaard worden, minstens als begin van bewijs, in samenlezing met de andere documenten.

Gelet op het bovenstaande stelt verzoeker terecht vast dat de verwerende partij de motiveringsplicht in het licht van artikel 47/7 en 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet geschonden heeft voor wat betreft de motivering over het al dan niet effectief onvermogen zijn van de verzoekende partij.

11.-Dat verzoeker aan alle vereiste voorwaarden voldoet van artikel 47/1 Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

De door de moeder van verzoeker bijgebrachte stukken voldoen aan de wettelijke vereiste van artikel 47/3 §2 VW, met name attesten uitgaande van de bevoegde overheden van het land van herkomst en elk passend middel.

Uit de overgemaakte stukken blijkt ook dat de referentiepersoon meer dan voldoende inkomsten heeft om verzoeker ten laste te nemen, en niet ten laste te vallen van de Belgische staat.

12.-In het kader van de verblijfsaanvraag van verzoeker in functie van de referentiepersoon diende verwerende partij, zelfs indien de voorwaarden voor de gezinshereniging niet zouden zijn voldaan, een belangenafweging te maken van een aantal elementen die opgesomd staan in artikel 17 Richtlijn 2003/86/EG resp. artikel 28 Richtlijn 2004/38/EG.

Elementen die onderzocht dienen te worden zijn o.m. de duur van het verblijf van betrokkene op het Belgisch grondgebied, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland, en de mate waarin hij binding heeft met het gastland.

Verwerende partij heeft geenszins rekening gehouden met de gezins- en familiesituatie van verzoekende partij en het feit dat verzoeker ten laste is van zijn tante en sinds zijn geboorte in het Rijk ononderbroken in België verblijft. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat NBN, zijnde de broer van verzoeker, eveneens bij het gezin van verzoeker behoort.

Op geen enkel ogenblik heeft verwerende partij enig gewag gemaakt in de bestreden beslissing over het lot van de minderjarige broer van verzoeker N!

Dat de minderjarige broer N. al meer dan 10 jaar in het Rijk verblijft en zich de Belgische waarden en normen heeft eigen gemaakt. Indien verzoeker het Rijk dient te verlaten, betekent dit dat het gezin wordt gesplitst en dat verzoeker gescheiden wordt van zijn broer!

Nergens uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verwerende partij een belangenafweging heeft gedaan.

Dit middel is dan ook ernstig en gegrond.

- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel.

13.-Verzoeker roept in het tweede middel eveneens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in.

Het zorgvuldigheidsbeginsel als van behoorlijk bestuur legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; RvS. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvV arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het is duidelijk dat verwerende partij in haar bestreden beslissing enkel een negatieve beslissing heeft willen nemen en relevante elementen in het dossier, zoals de financiële - sociale - economische en gezinssituatie, heeft genegeerd.

Op geen enkel ogenblik werd er rekening gehouden met de belangen van verzoeker, alsook de belangen van zijn familie en gezin, waardoor zij tevens op een kennelijk onredelijke wijze handelt.

Dat dergelijke motivering de beslissing niet kan schragen en zelfs tegen de bijgebrachte stukken is.

Verzoeker heeft voldoende aangetoond dat hij ten laste is van zijn tante. Ter staving van zijn aanvraag, heeft hij verscheidene officiële documenten voorgelegd die het onvermogen en behoefteigheid bewijzen.

Het staat ontegensprekelijk vast dat de referentiepersoon haar neef ten laste heeft, zowel in land van herkomst, zijnde Nederland als in België.

Meer nog! Uit het administratief dossier blijkt dat de oudste broer van verzoeker, zijnde NBN, deel uitmaakt van het gezin. Minstens had verwerende partij een correcte feitenvinding moeten doen waarbij zij rekening diende te houden met het lot van N. en het hoger belang van verzoeker en N, als zijnde broers en minderjarige kinderen. Evenzeer werd geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker zal gescheiden worden van zijn vader, welke eveneens in het Rijk verblijft. De ouders van verzoeker zijn uit de echt gescheiden. Dit betekent dat verzoeker zal gescheiden worden van zijn kerngezin, indien hij met zijn moeder zou dienen te vertrekken naar het land van herkomst van de moeder. De gevolgen die de beslissingen hebben ten aanzien van de 13-jarige broer N, van de vader, alsook van verzoeker en diens moeder, werden geenszins onderzocht, laat staan dat deze werden vermeld in de bestreden beslissingen. De feiten werden alleszins op een onzorgvuldige en onvolledige wijze beoordeeld, te meer de bestreden beslissingen geen gewag maken over het feit dat de oudste minderjarige broer, welke hier meer dan 10 jaar in het Rijk verblijft en op een regelmatige wijze school loopt in een Vlaamse school, gescheiden zou worden van verzoeker ten gevolge van deze beslissingen, en alles behalve in het hoger belang is van de minderjarigen.

Het komt er op neer dat het gezin wordt gesplitst nu verzoeker noodgedwongen met diens moeder dienen terug te keren naar het land van herkomst.

De broer NBN heeft hier zijn leven zijn leven opgebouwd en heeft enkel bindingen met het Rijk. Door deze beslissingen te nemen, wordt het hoger belang van verzoeker, als zijnde een minderjarig kind, manifest geschonden nu hij wordt gescheiden van zijn broer.

Het feit dat verwerende partij in de bestreden beslissingen geen rekening heeft gehouden met de concrete familiale situatie van verzoeker, resp. met de minderjarige broer N. en de vader van verzoeker, maakt zeer zeker een schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zowel de weigeringsbeslissing, als het bevel om het grondgebied te verlaten, maken een flagrante schending uit van het recht op een gezin, nu de beslissingen tot het gevolg hebben dat het gezin gesplitst wordt. Het staat ontegensprekelijk vast dat verwerende partij de concrete familiale situatie van verzoeker geenszins, dan wel op een onzorgvuldige wijze, heeft onderzocht. Gelet op voorgaande vaststellingen moet worden geconcludeerd dat verweerder niet op een zorgvuldige wijze rekening heeft gehouden met al de door verzoeker aangehaalde elementen en op een kennelijk onredelijke wijze en o.b.v. een incorrecte feitenvinding tot haar besluit is gekomen. Dat dit middel dan ook ernstig en gegrond is."

2.2. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de beslissing van 1 maart 2022 waarbij de aanvraag van verzoekers moeder tot verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker voert hetzelfde betoog als in de zaak 273 258. In arrest nr. 276 598 van 26 augustus 2022 wordt volgende gesteld:

"2.2. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet, die luiden als volgt:

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie."

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet:

“§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De Raad verwijst voor wat betreft het begrip ‘ten laste’ naar de interpretatie van het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, ptn. 35-37 en 43), rechtspraak die werd bevestigd in het arrest Reyes (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, ptn. 20-24).

In het voormelde arrest Jia wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (pt. 35). Om vast te stellen of de familieleden te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij, gelet op hun economische en sociale toestand, niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien (pt. 37). Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan (pt. 37). Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel (pt. 43). In het arrest Reyes stelt het Hof vast dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de betrokkene, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, maar het beklemt toont hierbij dat deze materiële steun “voor hem noodzakelijk [moet zijn] om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst” (pt. 24).

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, moet verzoekster dus aantonen dat er reeds eerder, en dus voorafgaand aan de aanvraag, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, van materiële en/of financiële aard, omdat zij zelf niet in staat is in haar basisbehoeften te voorzien. Redelijkerwijs houdt dit laatste in dat er sprake is van een gebrek aan voldoende inkomsten uit activiteiten als werknemer, zelfstandige en/of onroerend goed e.a., dat algemeen kan worden omschreven als een situatie van onvermogenheid.

Het ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin in het land van oorsprong mag worden aangetoond met elk passend middel. Deze vrije bewijsvoering houdt evenwel niet in dat verweerder ertoe gehouden is alle door verzoekster overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden. Het komt verweerder toe de overgemaakte bewijsstukken te beoordelen. Hij beschikt daarbij over een ruime discretionaire bevoegdheid waarbij de Raad slechts terughoudend kan toetsen.

De doelstelling van de artikelen 47/1 en volgende van de Vreemdelingenwet bestaat erin te voorkomen dat een burger van de Unie moet afzien van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn.

Wat betreft de vermeende gezamenlijke vestiging in Nederland van verzoekster en de referentiepersoon werd reeds geoordeeld in de beslissing van 3 februari 2020 dat de referentiepersoon sedert 28 oktober 2003 in België woont, buiten een korte periode tussen 15 februari 2018 en 17 januari 2019.

In de beslissing van 3 februari 2020, waarbij verzoeksters eerste aanvraag werd geweigerd, wordt als volgt geoordeeld aangaande de periode tussen 15 februari 2018 en 17 januari 2019: “Brief ivm een Nederlands bevolkingsonderzoek die in november 2018 werd gericht aan de referentiepersoon, een brief ivm datzelfde onderzoek die in april 2018 aan betrokkene werd gericht op hetzelfde adres in Rotterdam; uittreksel van het bevolkingsregister dd. 03.07.2019 van de gemeente Rotterdam op naam van de referentiepersoon; “verklaring van in leven zijn” dd. 06.03.2019 op naam van betrokkene van de gemeente Rotterdam met vermelding van hetzelfde adres als de referentiepersoon Voor zover deze documenten als begin van bewijs van samenwoning dienen aanvaard te worden, dient opgemerkt te worden dat, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, het wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag

gezinshereniging direct voorafgaat. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de referentiepersoon (buiten een periode tussen 15.02.2018 en 17.01.2019) sedert 28.10.2003 in België woont.”

Verzoekster heeft voormelde weigeringsbeslissing van 3 februari 2020 niet aangevochten. In de thans bestreden beslissing wordt erop gewezen dat verzoekster deze bewijsstukken opnieuw overmaakt en wordt voornoemd motief herhaald. Op basis van de voorgelegde documenten is het niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat verzoekster niet aantoont dat zij deel heeft uitgemaakt van het gezin van haar zus in Nederland. Bij de stukken die verzoekster bijbrengt zit bovendien een bezwaarschrift van 14 september 2018 uitgaande van de Nederlandse advocaat van verzoekster waaruit blijkt dat zij een vestigingsaanvraag ingediend heeft in Nederland die werd afgewezen.

In de thans bestreden beslissing wordt gesteld:

“Betrokkene actualiseert haar aanvraag verder met de volgende stukken:

- Verklaring geen-steun OCMW dd. 04.06.2021 op naam van betrokkene, bestaansmiddelen referentiepersoon (Loonfiches juni, juli, september, november 2021), woonbewijs dd. 23.02.2021 op naam van betrokkene, Overschrijving ING van de referentiepersoon aan betrokkene dd. 23.12.2019, 20.01.2020, 27.04.2021, 02.07.2021, kopie geregistreerde huurovereenkomst. Ook deze stukken hebben betrekking op de situatie van betrokkene na haar aankomst in België en zijn bijgevolg niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging
- Attestation de parente' dd. 11.02.2019
- Medische modelattest”

Verzoekster betoogt dat zij deel heeft uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon in de periode tussen 15 februari 2018 en 17 januari 2019. Hiermee richt verzoekster zich evenwel tegen de motieven van de eerdere beslissing van 3 februari 2020. De thans bestreden beslissing strekt er enkel toe vast te stellen dat de in de vierde aanvraag voorgelegde nieuwe stukken de reeds gemaakte beoordeling niet wijzigt en geen ander licht werpt op de vraag of verzoekster ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Verzoeksters betoog kan niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing en is dan ook niet dienstig.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking van het ten laste zijn gesteld: “Al deze stukken hebben betrekking op de periode na de komst van betrokkene naar België en zijn bijgevolg niet relevant in het kader van de huidige procedure gezinshereniging. Bovendien dient van de 'déclaration d'engagement' te worden opgemerkt dat het hier gaat om een verklaring op eer, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Bij gebrek aan andere objectief verifieerbare stukken, kan deze verklaring niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.”

Verzoekster betwist dit motief niet. Door het louter herhalen van de in de aanvraag aangevoerde elementen toont verzoekster het kennelijk onredelijk karakter van de motivering niet aan. Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde, toont niet aan dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze zou zijn genomen. Verzoekster geeft in wezen blijk van een andere feitelijke beoordeling van de elementen die door de gemachtigde werd gemaakt. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen en na te gaan of het bestuur in deze niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. In dit geval toont verzoekster met haar kritiek niet aan dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat “Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

De artikelen 40 en volgende van de Vreemdelingenwet hebben tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk de in artikel 8 van het EVRM vervatte rechten kan worden uitgeoefend (zie ook RvS 2 februari 2005, nr. 140.105). Verzoekster wist of behoorde te weten dat zij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien haar aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten werd afgewezen (cf. EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk).

In bestreden beslissing wordt niet op kennelijk onredelijke wijze gemotiveerd: "Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon en haar gezin in België gevestigd zijn, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan, immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

Uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening is gehouden met verzoeksters kinderen, er wordt gesteld: "Er is geen sprake van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België." De minderjarige zonen volgen het statuut van de ouders. Bijgevolg zullen de kinderen samen met verzoekster het grondgebied moeten verlaten.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Verzoekster maakt de schending van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen niet aannemelijk.

De middelen zijn niet gegrond."

Verzoeker maakt de schending van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen niet aannemelijk.

De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC